

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

Τόν είδαμε στην έκθεσι τῆς Θεσσαλονίκης, θιαστικόν, κόκκινον, χειρονομούντα, σάν κάτι νά ζητούσε καί δέν τῷ θρῖσκε!

— Καλῶς ἦρθες, Μπάρμπα-Μάνθο!
 Ὁ Μπάρμπα-Μάνθος στάθηκε.

— Βρέ, καλῶς τα τὰ παιδιά!
 — Καί πῶς δῶ πέρα, Μπάρμπα-Μάνθο;
 — Νά, ἦρθα κι' ἐγὼ στήν "Ἐκθεσι."
 — Γιά νά ἐκθέσης τίποτε... ληστάς;
 — Ὅχι, ἓνα καλαμπόκι, πού ζυγίζει μιάμιση ὀκά, ἀπό τὰ χωράφια πού εἶνε κάτω ἀπό τὸ Τοψίν!

Καί τούς ληστάς; "Ἐχεις ἀκόμα ἀπ' αὐτούς ἢ τούς ἔχεις ἐξαντλήσει;... Ποιούς ληστάς!

Καιρός νά ξαναεμφανίσωμεν τόν Μπάρμπα-Μάνθον, πού ἔχει καφενεῖον καί μπαλωματίδικο, μεζετζίδικο, ἀλμπαναριό καί... λησισαρχεῖον κάμποσο παραέξω ἀπό τήν Ἁγία Παρασκευή, τήν ἀκρινή τῆς Θεσσαλονίκης συνοικία. Ἐκεῖ καθεταί, μαζεύει ὄσους ναυαγοῦν ἀπό τ' αὐτοκίνητα καί τούς κρατάει μέ ἱστορίες παλαιάς, τίς ὁποῖες ἐκείνοι τίς ἀκριβοπληρώνουνε ἔπειτα μαζύ μέ τὸ λογαριασμό.

Ὁ Τούρκος πήδησε ἀπό τὸ κρεβάτι καί τράβηξε καί τίς δυὸ τίς κουμπούρες του.

— Τούς παληούς ληστάς, πού λέτε, τούς καλοῦς ληστάς, ἐκείνου τοῦ παληοῦ καιροῦ, τούς ἔχω ἐδῶ κι' ἐδῶ, μᾶς ἀπάντησε.

Καί ἔδειξε τὸ κεφάλι του καί τήν καρδιά του.
 — Καί οὔτε τελειώνουν, πρόσθεσε. Νά τώρα, μοῦ ἦρθε στὸ μυαλό ὁ Στάϊκος. Κλέφτης ἀπὸ τὰ Βοδενά, μὰ κλέφτης τοῦ παληοῦ καιροῦ. Μιά φορά κάποιος Τούρκος δυνατὸς τῶν Βοδενῶν, ἄρπαξε ἓνα κορίτσι, μιά πεντάμορφη Ἑλληνοπούλα ἀπ' τήν Ἐδεσσα. Τὴν ἔκλεισε στὸ σπίτι του καί τὴν πῆρε σύμφωνα μέ τὸν τούρκικο τὸ νόμο γυναῖκα του: τούς πάντρεψε ὁ χόντζας... "Ἐκλαιγε, ἔσκουζε ἐκείνη, τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους οἱ γονεῖς τῆς καί οἱ συγγενεῖς, μὰ ποιὸς τολμοῦσε νά μιλήσῃ;... Φόβος καί τρόμος τότε ἦ Τουρκιά!

Κλαυτήκανε στὸν Στάϊκο.

Τούς ἐπάντρεψεν ὁ χόντζας.

— Καλά, εἶπεν αὐτὸς στὴ μάνα τῆς κοπέλλας, σ' ἀφήνουν καί τὸ βλέπεις τὸ κορίτσι σου ἑσένα;

— Καμμιά φορά μ' ἀφήνουν καί τὸ βλέπω.

— Λοιπὸν, ὅταν τὸ ξαναεἰδῆς, προσπάθησε νά μάθης πού ἀφήνει τὰ ὄπλα του τὸ θράδου σάν πέφτη καί κοιμάται ὁ ἀγᾶς.

— Δυὸ κουμπούρια ἔχει μοναχά, εἶπεν ἡ κόρη στὴ μητέρα της ὅταν συναντηθῆκαν, καί κάθε θράδου, πού πέφτει γιά νά κοιμηθῇ, τὰ βάζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο.

— Καλά, εἶπεν ὁ Στάϊκος, ὅταν ἡ μητέρα τῆς κόρης τοῦ τὸ εἶπε. Νά τῆς πῆς, πῶς τὴν Παρασκευὴ τὸ θράδου, πού θὰ κοιμηθῇ, νά φτύσῃ στὴ σκανδάλη, ἐκεῖ πού εἶνε ἡ μπαρούτη καί παίρνει τὸ ὄπλο φωτιά σάν πέση ὁ «κόκορας», γιά νά θραχῇ ἢ «αὐζώτη» (ἐναυ-

σμα) καί ἄμα τὸ ἐπιτύχῃ νά κρεμάσῃ ἓνα ἄσπρο πανί στὰ «κανάτια» (σιδερένιες κιγκλίδες) ἀπὸ τὸ παράθυρο, ν' ἀφήσῃ καί τὴν πορτοπούλα ἀνοιχτὴ καί τ' ἄλλα εἶνε δικὰ μου...

Ὅπως εἶπεν ὁ ληστὴς ὁ Στάϊκος, ἔτσι καί τὸ κορίτσι ἔκανε. Κρέμασε τὸ ἄσπρο μαντήλι, ἀφήκε ἀνοιχτὴ τὴν πορτοπούλα καί ὁ Στάϊκος, πού ἦταν κατεβασμένος ἀπὸ τὴν Τετάρτη στὰ Βοδενά, στὴ μιά μετὰ τὰ μεσάνυχτα μέ δυὸ παλληκάρια του, μπήκε μέσα στὴν αὐλή, ἀνέβηκ στοῦ Τούρκου το χαγιάτι καί πῆγε κοντὰ στὸν «ὄντᾶ» (δωμάτιο), ὅπου κοιμότανε ὁ ἀγᾶς καί ὅπου ἡ γυναῖκα εἶχε... λησμονήσει καί ἐκεῖ τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ!

Μὰ μόλις χτύπησε τὸ «ζουμπερέκι» καί τρίξαν οἱ «ρεζέδες», ὁ Τούρκος ἐπετάχτηκε, καί σάν εἶδε ἐμπρός του τὸν Στάϊκο τὸ ληστή, ἄρπαξε τὰ κουμπούρια του, καί γρήγορος σάν ἀστραπὴ τράβηξε τὴ σκανδάλη γιά νά πυροβολήσῃ καί νά τὸν σκοτώσῃ, φωνάζοντας καί θλασφημώντας δυνατά.

Ἡ μπαρούτη ὅμως, βρεγμένη καθὼς ἦταν, δέν ἀναψε, δέν πῆρε ἔτσι φωτιά καί τὰ κουμπούρια ἀπομείνανε βουβά.

— Διπλὴ ἀφλογιστία!

— Πῶς τὸ εἶπες;

— Τίποτα, ἐξακολούθησε νά ἰδοῦμε τί ἀπόκαμε ὁ ληστής.

— Ἡ γυναῖκα, τάχα ὅτι τρόμαξε, ρίχτηκε νά πιάσῃ, σατισμένη δῆθεν, τὸν ἄντρα τῆς, καί σάν φοβισμένη τάχατε νά κρυφτῇ πίσω ἀπ' αὐτὸν. Μὰ καθὼς πῆγε ἀπὸ πίσω του, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια γιά νά μὴν πάρῃ τὸ χαντζάρι καί χτυπήσῃ τὸ ληστή.

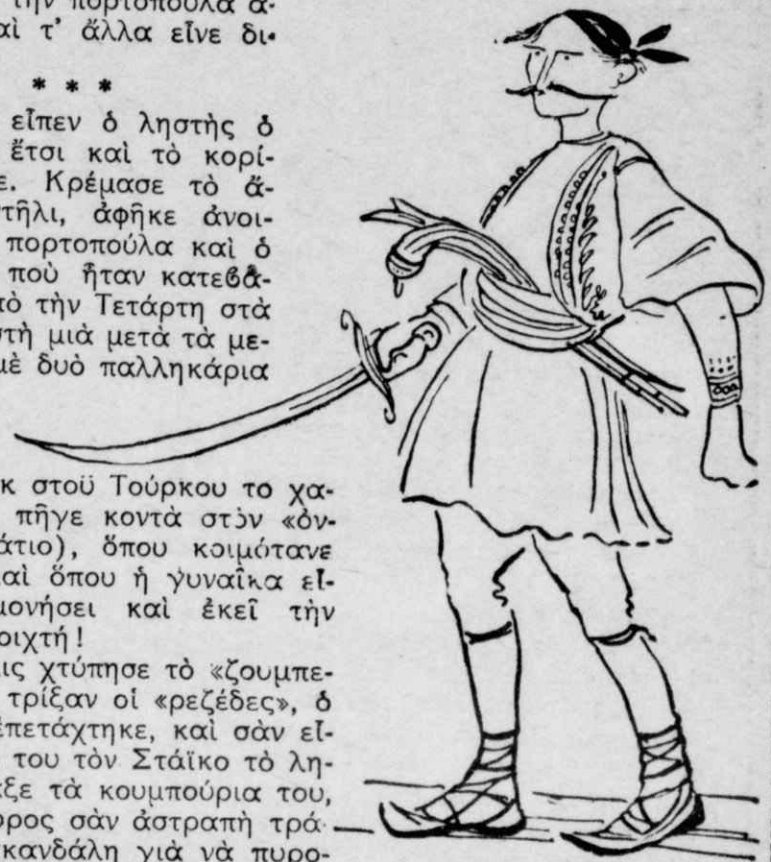
Μὰ ὡς νά γίνουνε ὅλα αὐτὰ, ὁ Στάϊκος τὸν ἔκοψε στὰ δυὸ τὸν Τούρκο μέ τὸ γιαταγάνι του.

Κατόπιν τοῦ πῆρε τὰ κουμπούρια, κάτι ὠραῖα κουμπούρια μαλαμοκαπνισμένα, μὰ κουμπούρια ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐμπροσθογεμῆ κουμπούρια, τοῦ παίρνανε φωτιά μέ τὸ «τσακμάκι», δηλαδή μέ τὸ στουρνάρι πού ἦταν σφηνωμένο στοῦ κουμπουριοῦ τὸν «κόκορα» καί τὸ μπαρουτιασμένο τὸ φυτῆλι. Λοιπὸν, πού λέτε, ὁ καπετάνιος πῆρε τὰ κουμπούρια, πῆρε καί τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ χέρι, τῆς ἔρριξε τὴν κάπα του ἀπὸ πάνω, γιὰ τὴν ἔκανε γυμνή, καί τράβηξε νά φύγῃ, γιά νά μὴν πλακώσῃ ἀπὸ τίς φωνές πού εἶχε κάνει ὁ Τούρκος ἢ ἄλλῃ, ἢ καρατουρκιά.

Μὰ ἡ γυναῖκα, τὸ πλάσμα τοῦτο, πού ἄρχισε νά τὸ φκιάνη ὁ Θεὸς καί τὸ ἀποτελείωσε ὁ διάολος, τὴν ξέρετε τὴν ἱστορία;

— Ὅχι.

— Ἀς εἶνε, μιά

Ὁ Στάϊκος ὅμως τράβηξε τότε τὸ γιαταγάνι.

Ἐκείνη τότε ἔκανε τάχα ὅτι φοβήθηκε πολὺ...

ήμέρα θά σ'ας την είπω κι αυτή. Λοιπόν, πού λέτε, ή γυναίκα, τὸ δαιμονισμένο τοῦτο πλάσμα, πού ἄρχισε νὰ τὴν φκιάνη ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀποτελείωσεν ὁ διάβολος, ἀντιστεκόταν λίγο.

— "Αἴντε λοιπόν, τί κάθεσαι; τῆς λέει ὁ καπετάνιος.

— Νὰ πάρω καὶ τὰ καλά μου τὰ φορέματα, λέει αὐτή.

Καὶ ἄρπαξε τὰ ρούχα της, μιά γούνα, μιά μεταξωτή της μπόλια καὶ ὄλο ἔψαχνε νὰ βρῆ.

Γύρω στὴ γειτονιά, ἀπὸ τὶς φωνές πού εἶχε κάνει ὁ Τούρκος, ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν τὰ παράθυρα.

— "Αἴντε. Ἀκόμα δὲν τελείωσες, τῆς φωνάζει ξανά ὁ Στάϊκος. Θὰ μᾶς πιάσουνε!...

— Θὲς ν' ἀφήσω τὸ μεταξωτό μου φόρεμα;...

Ἐθύμως ὁ καπετάνιος.

Κάτω στὸ δρόμο, ἄρχισαν ν' ἀκούνε βήματα. "Ἐνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια, πού στέκανε ἀπ' ἔξω, καραούλι, σφύριξε:

— Τελείωνε, λοιπόν, φώναξε ὁ Στάϊκος στὴν κόρη.

— Ν' ἀφήσω τὸ μεταξωτό φουστάνι; ξανάπε ἐκείνη.

Ἐὸ Στάϊκος δὲν ἐβάσταξε.

Ἄρπάζει τὴ γούνα καὶ τὴ μεταξωτὴ τὴ «μπόλια» καὶ τὰ σχίζει σὰν χαρτί καὶ ἔπειτα δείχνοντας τὸ γιατανάνι του τῆς λέει:

— Τράβα γρήγορα ἐμπρός, γιατί κι' ἐσένα κομματια θὰ σὲ κάνω!...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἀντιστεκόταν, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, ἐπήδησε στὸ δρόμο καὶ ἐχάθηκε, παίρνοντας τὸ δρόμο πρὸ ἔφερνε ἀπάνω κατὰ τὸ βουνὸ τὸ "Αλγερί...

Πέρασε καιρὸς.

Ἐὸ Στάϊκος δὲν ἐφάνηκε πειὰ κοντὰ στὰ Βοδενά.

Γιὰ τὴ γυναίκα ἐμαθεύτηκε ὅτι τὴν ἐφευγάτισε πέρα, στὴν παλαιὰ Ἑλλάδα, στὴ Λαμία, πού ἦσαν τότε τὰ σύνορα. Ἡ Θεσσαλία τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν ἀκόμα τουρκικὴ.

Καποτε ἦρθε ἓνα γράμμα στοὺς γονεῖς της ἀπ' αὐτήν:

«Ἐνας καλὸς νοικοκύρης ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Λαμία δηλαδή, τοὺς ἔγραφε, ζητάει νὰ με στεφανωθῆ. "Αν εἰσθε σύμφωνοι καὶ σείστε μὲ μου τὴν εὐχή σας».

Καὶ στὸ κάτω - κάτω τῆς ἐπιστολῆς ἔγραφεν ἀκόμα αὐτὰ τὰ λόγια:

«"Αν μπορέσατε καὶ πήρατε τὸ μεταξωτό μου τὸ φουστάνι ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ Τούρκου τοῦ ἀγᾶ, νὰ μοῦ τὸ στείλετε κι' αὐτό».

Τὰ γονικά της τῆς ἐστείλανε μὴ νάχα τὴν εὐχή τους!...

Πέρασε ἀκόμα κάμποσος καιρὸς. Πολὺς καιρὸς, πάρα πολὺς καιρὸς!...

Παντρεύτηκεν ἡ κόρη, χωρὶς τὸ... μεταξωτό της φόρεμα. Ἐξῆσε καλὰ κι' εὐτυχισμένα, ἀπόχτησε παιδιὰ, ἀπόχτησε ἀπογόνους...

Ἐνας ἀπὸ τὰ δισεγγόνια της ἔγινε καὶ πολιτικὸς μεγάλος στὴν Ἑλλάδα!...

Ρωτήσαμε τὸ ὄνομα.

Ἐὸ Μάνθος μᾶς τὸ εἶπε.

Πράγματι, ὁ ἀπόγονος αὐτὸς ἦταν ἓνας καλὸς καὶ ἔξυπνος πολιτευτὴς στὸν καιρὸ του. Καὶ πρὸς βεβαίωσιν αὐτῶν, ὅπου μᾶς ἔλεγε ὁ καφετζῆς καὶ ἐμβάλωματῆς καὶ ληστρικὸν... μητρῶν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα μας, πού ἦτανε καὶ Μακεδῶν, θυμήθηκε πὼς εἶχε πάει κάποτε στὸ σπιτί τοῦ πολιτευομένου κι' ἐκεῖνος τοῦ ἔλεγε μ' ὑπερηφάνεια «πὼς ἔχει καὶ φλέβα Μακεδονικὴ».

— Ἡ γιαγιά μου, τοῦλεγε, ἦταν ἀπ' τὴν Μακεδονία!

Καὶ τοῦ ἔδειχνε τὸ παλιὸ της τὸ «μακεδονικὸ κοστούμι», ὅπου τὸ φύλαγε ὡς ἱερὸν, μὲ τὰ χρυσὰ σειρήτια.

— Μόνον τὸ μεταξωτό φουστάνι της δὲν ἔχω, τοῦλεγε, γιατί «πατήσαν» μιά φορά τὸ σπιτί της οἱ Τούρκοι καὶ τῆς τὸ ἄρπάξανε!

Ἡ παλιὰ ἡ Βοδενώτισσα, τὸ παλιὸ μεταξωτό φουστάνι της, φαίνεται πὼς δὲν τὸ λησμόνησε ποτέ. Καὶ μετὰ τὸν θάνατόν της, ἀκόμα, τὸ... ζητοῦσε.

Ἐνας ὅμως ἀπὸ μᾶς ἔκαμεν ἓνα ἐρώτημα:

— Καλὰ, ἀφοῦ ὁ Στάϊκος ὁ ληστὴς τὴν πήρε ὀλόγουμη σχεδὸν μέσα σὲ μιά καπότα τυλιγμένη καὶ τὴν πέρασε ἔτσι **στὴ Λαμία**, στὴν Ἑλλάδα τὴν παλιὰ, πού βρεθήκανε τὰ ἄλλα ρούχα τὰ Μακεδονικὰ, πού κρατοῦσε ὁ πολιτευτὴς ὡς

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΨΥΛΛΩΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Τὰ τρομερὰ τους πηδήματα. Ἡ καταπληκτικὴ δυναμί τους. Θίασοι ψύλλων. Ψύλλοι πρὸ σέρνουν ἀμάξια. Ψύλλοι καὶ ἄνθρωποι κλπ, κλπ.

Ἐχετε σκεφθῆ ποτέ σας ὅτι τὸ παγκόσμιο ρεκόρ σ' ὄλα σχεδὸν τ' ἀγωνίσματα τὸ κατέχει ὁ ψύλλος;

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἴσως παράξενο ἐκ πρώτης ὄψεως. Κι' ὅμως εἶνε γνωστὸ ὅτι τὰ ἄλματα εἰς ὕψος καὶ εἰς μήκος τοῦ ψύλλου εἶνε πράγματι γιγαντιαία, παραβαλλόμενα μὲ τὸ μέγεθός του. Ἡ δύναμις ἐπίσης τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ζώφιου, σχετικῶς μὲ τὸν ὄγκο του, εἶνε ἡράκλειος.

Ἐὸ διάσημος ἐντομολόγος Ζεφφροῦ διηγεῖται στὴν ἐπίτομο Ἱστορία τῶν Ἐντόμων, ὅτι ἓνας Ἄγγλος τεχνίτης κατάρθωσε κάποτε, μὲ μεγάλη φυσικὰ ὑπομονή, νὰ φτιάσῃ μιά λεπτεπίλεπτη ἀλυσιδίτσα χρυσοῦ, μήκους δύο ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὴν ἀλυσίδα αὐτὴ τὴν ἔδεσε κατόπιν σ' ἓναν ψύλλο, ὁ ὁποῖος τὴν ἔσερνε μὲ μεγάλη εὐκολία, μολοντί ἦταν δεκαπέντε φορές θαρύτερη ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Ἐὸ ἴδιος ἐντομολόγος ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθο καταπληκτικὰ γεγονός πού δείχνει τόσο τὸ ὕψος τῆς ἀνθρώπινης ὑπομονῆς, ὅσο καὶ τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως τοῦ ψύλλου:

Ἐνας ἄλλος Ἄγγλος λεπτοουργὸς ἔφτιαξε ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα μιά μικροσκοπικὴ ἀμαξία μὲ τὸν ρυθμὸ της, μὲ τοὺς τροχοὺς της καὶ μ' ὄλα τὰ ἐξαρτήματά της. Στὴν ἀμαξία αὐτὴ ἔξεψε κατόπιν ἓναν ψύλλο, ὁ ὁποῖος τὴν ἔσερνε εὐκολώτατα, καὶ μάλιστα τὴν κατὰζόντας τόσο, πού λίγο ἔλειψε νὰ τὴ... σπάσῃ!...

Εἶνε γνωστὴ ἐπίσης ἡ ἱστορία τῶν «σοφῶν ψύλλων», τοῦ ζωντανοῦ ἐκεῖνου θαύματος πού προκαλοῦσε τὴν κατάπληξι τῶν Παρισινῶν στὰ 1825.

Ἐὸ βαρῶνος Βαλκενάερ στὴ Φυσικὴ Ἱστορία του, στὸ κεφάλαιο τῶν Ἀπτέρων Ἐντόμων, περιγράφει ὡς ἐξῆς τὸ περιεργότατο καὶ ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ κατόρθωμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς:

«Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, γράφει, κάθε Παρισινὸς μποροῦσε νὰ ἰδῆ ἀνετα, πληρώνοντας μὴνᾶχα ἔξῃντα λεπτά, τοὺς «σοφοὺς ψύλλους» τῆς πλατείας τοῦ Χρηματιστηρίου.

Τριάντα ψύλλοι γυμναζόντουσαν ἐκεῖ στρατιωτικῶς ἀπὸ τὸν κύριό τους, ἓναν ἐξυπνότατο ἄνθρωπο πού ἦταν ἄλλοτε ἡθοποιός. Τὸ μικροσκοπικὸ προσωπικὸ τοῦ περιεργότατου αὐτοῦ θιάσου ἐκτελοῦσε, μὲ ὑποδειγματικὴ πειθαρχία, ἓνα σωρὸ παράξενες φιγούρες. Κανένας ἄλλος προηγουμένως δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ἰκανότητα τῶν ψύλλων.

Ἐὸ μ' ἓναν τέτοιο τρόπο τὶς θαυμαστὰς ἰκανότητες τῶν ψύλλων.

Ἐὸ μ' ἓνα μερικὰ ἀπὸ τὰ γυμνάσματά τους: Στεκόντουσαν σὲ παράταξι, ὄρθιοι στὰ πσινά τους πόδια, ὄπλισμένοι μὲ σπαθιά, καμωμένα ἀπὸ λεπτότατα ξυλαράκια. Πέφτανε κατόπιν κάτω καὶ κάνανε ἀπανωτὲς τοῦμπες.

Δύο ἄλλοι ψύλλοι, ζευγμένοι σ' ἓνα χρυσὸ ἀμαξάκι, μικρὸ ὡς μ' ἓνα σπειρὶ σιτάρι, τὸ σέρνουν, ἄλλοτε κατὰζόντας κι' ἄλλοτε θαδίζοντας ἀργὰ κι' ἐπιβλητικὰ, σὰν νὰ πήγαιναν σὲ κηδεῖα. Ἐνας τρίτος ψύλλος καθόταν στὴ θέσι τοῦ ἀμαξηλάτη, μὲ τὸ... μαστίγιο στὸ χέρι.

Παρέκει ἄλλοι ἔξ ψύλλοι, ζευγμένοι σὲ τρεῖς δημοζυγίες, ἔσερναν ἓνα μικρὸ χρυσὸ κανονάκι. Τὰ θαυμάσια αὐτὰ γυμνάσια γινόντουσαν ἐπάνω σὲ μιά γυάλινη πλάκα.

Ἐὸ ὡς ἐπληροφορήθηκα ὕστερότερα, οἱ ψύλλοι αὐτοὶ ἐξασκοῦσαν τὸ... θιοποριστικὸ τους ἐπάγγελμα ἐπὶ τρία σχεδὸν χρόνια, χωρὶς σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ νὰ πάθη κανεὶς τίποτε.

Ἐὸ τροφή τους ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπινο αἷμα, πού τὸ ἀπορροφοῦσαν ἀπὸ τὸ εὐτραφὲς μπράτσο τῆς... γυναίκας τοῦ θεατρῶνου».

Ἐὸ ὡστε μὴν κατηγορεῖτε τοὺς ψύλλους... γιὰ ψύλλου πηδήματα. Ἐξίζζουν πιὸ πολὺ ἀπὸ μερικὸς ἀνθρώπους ἀκαμάτηδες καὶ ἀνικάνους γιὰ δουλειά.

Ἐὸ ἱερά;

Πρὶν ὅμως τὸ βροῦμε, μᾶς διέκοψεν ὁ Μπάρμπα-Μάνθος: — "Αἴντε, ἡ ὥρα τώρα, βρὲ παιδιὰ, νὰ σᾶς πῶ καὶ γιὰ τὸν Λιμπάρτζη... Κεράστε τὶς μύρες!

Στὴν περίπτωσιν ὅμως αὐτὴ δὲν μᾶς ἐλεηλάτησεν ὁ Μπάρμπα-Μάνθος, μᾶς ἐλεηλάτησεν ὁ... καφετζῆς τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως, παίρνοντάς μας δεκατρεῖς δραχμὲς ὀλόκληρες γιὰ καθ' ἓνα ποτήρι μύρας μὲ κολλάρο, πού τόσο μεγάλο δὲν φοροῦσεν οὔτε ὁ Κοραῆς...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

